

Î N C H E I E R E

14 decembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul Iulia Sîrcu

Judecătorii

Iurie Bejenaru, Mariana Pitic

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Societatea cu răspundere limitată „Iridona-Com”,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a Societății cu răspundere limitată „Iridona-Com” împotriva Inspectoratului Fiscal de Stat pe municipiul Chișinău cu privire la contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 21 aprilie 2016, prin care a fost respins apelul declarat de către Societatea cu răspundere limitată „Iridona-Com” și menținută hotărârea Judecătoriei Rîșcani municipiul Chișinău din 04 august 2015,

c o n s t a ț ă:

La data de 14 august 2016, SRL „Iridona-Com” a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului Fiscal de Stat pe mun. Chișinău cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că, la data de 08 aprilie 2014, de către Inspectoratul Fiscal de Stat pe mun. Chișinău a fost întocmit actul de control fiscal nr. 1-662248, prin care s-a constatat că, SRL „Iridona-Com” nu a prezentat informația cu privire la închiderea subdiviziunii, încălcând, astfel, prevederile art. 255 din Codul fiscal.

Susține că, la data de 06 iunie 2014, în baza actului de control enunțat, Direcția Administrare Fiscală Botanică a Inspectoratului Fiscal de Stat pe mun. Chișinău a emis decizia nr. 266/2, prin care a aplicat SRL „Iridona-Com” amendă în mărime de 4 000 lei conform prevederilor art. 255 din Titlul V al Codului fiscal.

Susține că, nefiind de acord cu decizia nr. 266/2 din 06 iunie 2014, a contestat-o, solicitând anularea acesteia și clasarea cazului în baza art. 249 din Codul fiscal.

Afirmă că, la data de 10 iulie 2016, Inspectoratul Fiscal de Stat pe mun. Chișinău a emis decizia nr. 113, prin care a respins contestația și a menținut decizia contestată, precum și a obligat întreprinderea să execute decizia de sancționare.

Invocă că, nu este de acord cu decizia nr. 266/2 din 06 iunie 2014 emisă de către Direcția Administrare Fiscală Botanică a Inspectoratului Fiscal de Stat pe mun. Chișinău și decizia nr. 113 din 10 iulie 2016, emisă de către Inspectoratul Fiscal de Stat pe mun. Chișinău din motivul expirării termenului de prescripție.

Sușține că, conform prevederilor art. 161 alin. (8) din Codul fiscal, urma să informeze organul fiscal în termen de 30 zile despre închiderea subdiviziunii, adică la data de 11 noiembrie 2005, fapt care nu a fost efectuat pe motivul necunoașterii legislației.

Consideră că, din data de 11 noiembrie 2005, a început să curgă termenul de prescripție pentru determinarea obligației fiscale conform art. 264 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal și a expirat la data de 11 noiembrie 2009, astfel, Inspectoratul Fiscal de Stat pe mun. Chișinău urma să aplice prevederile art. art. 173, 178 și 249 din Codul fiscal și să emită o decizie de clasare a cazului.

Solicită anularea deciziei nr. 266/2 din 06 iunie 2014 emisă de către Direcția administrare fiscală Botanică a Inspectoratului Fiscal de Stat pe mun. Chișinău asupra cazului de încălcare a legislației fiscale și a deciziei nr. 113 din 10 iulie 2016, emisă de către Inspectoratul Fiscal de Stat pe mun. Chișinău pe marginea contestației împotriva deciziei nr. 266/2 din 06 iunie 2014 emisă de către Direcția administrare fiscală Botanică a Inspectoratului Fiscal de Stat pe mun. Chișinău.

Prin hotărârea Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău din 04 august 2015 a fost respinsă acțiunea ca neîntemeiată.

Prima instanță, respingând acțiunea și-a argumentat concluzia prin faptul că, reclamantul nu a prezentat probe, ce ar confirma incorectitudinea deciziei emise de organul fiscal conform art. 267 alin. (3) din Codul fiscal.

Mai mult ca atât, prima instanță a reiterat că, la caz, nu sunt aplicabile prevederile art. 234 alin. (1) din Codul fiscal, deoarece la data de 19 martie 2014 colaboratorii Direcției administrare fiscală Botanică a Inspectoratului Fiscal de Stat pe mun. Chișinău, au constatat că, pe adresa, ce aparține SRL „Iridona Com”, contribuabilul nu desfășoară activitate de întreprinzător la subdiviziunea respectivă, întocmind actul de control nr. 1-662248 în prezența conducătorului SRL „Iridona Com”.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 21 aprilie 2016 a fost respins apelul declarat de către SRL „Iridona Com” și menținută hotărârea primei instanțe.

La data de 27 iulie 2016, SRL „Iridona Com” a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului și casarea integrală a deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

În motivarea recursului a indicat că, nu este de acord cu hotărârile judecătorești, deoarece instanțele ierarhic inferioare au încălcat și aplicat eronat normele de drept material și, anume, nu au aplicat legea care trebuia să fie aplicată.

Menționează că, în cererea de chemare în judecată a invocat expirarea termenului de prescripție deoarece subdiviziunea și-a încetat activitatea la data de 10 octombrie 2005, dar nu faptul necomiterii încălcării fiscale prevăzută de art. 255 din Codul fiscal.

Invocă că, conform prevederilor art. 161 alin. (8) din Codul fiscal, urma să informeze Inspectoratul Fiscal de Stat despre modificările cu privire la sediul subdiviziunii sale, precum și despre sistarea temporară a activității în termen de 30 de zile, deci până la data de 11 noiembrie 2005, dar nu în termen de 60 de zile cum a indicat prima instanță.

Susține că, din data de 11 noiembrie 2005, a început să curgă termenul de prescripție pentru determinarea obligațiilor fiscale prevăzut în art. 264 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal, sancțiunile fiscale neaferele unor impozite și taxe concrete pot fi determinate – în cel mult 4 ani din data săvârșirii încălcării fiscale.

Astfel, consideră că, termenul de prescripție a expirat la data de 11 noiembrie 2009 și conform prevederilor art. 173 din Codul fiscal, se stinge obligația fiscală prin prescripție și urma să fie emisă o decizie de clasare a cazului în conformitate cu prevederile art. 249 din Codul fiscal.

Mai invocă că, instanța de apel și-a motivat soluția prin faptul că la materialele cauzei nu a fost prezentată dovada înștiințării de către contribuabil a organului fiscal despre închiderea subdiviziunii, fapt care nici nu a fost invocat de către recurentă, or aceasta recunoaște faptul comiterii încălcării, însă a invocat omiterea termenului de prescripție.

Relevă că, instanțele de judecată nu au motivat, în baza căror prevederi legale, organul fiscal și-a atribuit dreptul de a aplica sau nu prescripția, or, conform art. 173 din Codul fiscal, aplicarea prescripției nu este un drept, ci o obligație, norma respectivă având un caracter imperativ – stingerea obligației fiscale prin prescripție.

Invocă că, prin acțiunile Inspectoratului Fiscal de Stat pe mun. Chișinău au fost încălcate prevederile art. 6 și art. 14 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, precum și art. 1 din Primul Protocol adițional al Convenției.

Prin referința depusă la data de 09 decembrie 2016 Inspectoratului Fiscal de Stat pe mun. Chișinău a solicitat declararea recursului ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau deciziei integrale.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul a fost depus în termen, or, din materialele cauzei nu poate fi stabilită cu certitudine momentul comunicării deciziei contestate pentru a determina respectarea termenului de declarare a recursului.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții

Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul declarat de către SRL „Iridona Com” nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele invocate în recurs nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează și faptul că, procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Totodată, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că, conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către SRL „Iridona Com” asemenea aspecte nu se regăsesc.

Astfel, din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul SRL „Iridona Com” ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 269-270, 431 alin. (2), 433 lit. a), art. 440 alin. (1) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de către Societatea cu răspundere limitată „Iridona Com” se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul
judecătorii

Iulia Sîrcu

Iurie Bejenaru

Mariana Pitic